

УДК 342.565.5 (477)

Кухарчук Х. І.,

*аспірант кафедри історії держави та права
Навчально-наукового Інституту права та психології,
Національний університет “Львівська політехніка”.
м. Львів;*

Богацька В. М.,

*Прокурор Київської місцевої прокуратури № 10,
юрист II класу, Прокуратура м. Києва,
м. Київ.*

**ІСТОРИЧНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ ЗАКОНОДАВЧОЇ БАЗИ
ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРОРСЬКИХ ОРГАНІВ АВСТРО-УГОРСЬКОЇ
ІМПЕРІЇ НА ТЕРЕНАХ КОРОННОГО КРАЮ ГАЛИЧИНА
1867-1939 РОКІВ З АКЦЕНТОМ
НА НАПРЯМКУ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ**

***Анотація.** Проаналізовано нормативно-правову базу діяльності органів прокуратури Австро-Угорщини. Зроблено акцент на кадровому напрямку діяльності прокуратури. Досліджено особливості законів та їх реалізації на території Східної Галичини. Розглянуті праці тогочасних правників з метою вивчення практичної реалізації актів. Акцентовано увагу на запозичення досвіду Австрійської імперії з видання законів задля щонайкращої реалізації кадрової державної політики в прокурорських органах. Вказано основні вісники з публікаціями новоприйнятих актів. Надана коротка характеристика подальшого практичного впровадження розпоряджень. Вперше серед вітчизняних вчених висвітлено законодавче закріплення діяльності військових прокуратур.*

Ключові слова: прокуратура Австро-Угорщини, прокуратура Східної Галичини, нормативно-правовий акт, законодавча база Австро-Угорщини.

Khrystyna Kukharchuk,

Post-Graduate Student of the Department of History of State and Law in the Educational and Scientific Institute of Law and Psychology, National University “Lviv Polytechnic”. Lviv, Ukraine;

Viktoriiia Bogatska,

Public prosecutor of Kyiv local prosecutor's office № 10, Attorney of second range. Prosecutor's office of Kyiv. Kyiv, Ukraine.

**HISTORICAL AND LEGAL ANALYSIS THE LEGISLATIVE BASIS OF
THE ACTIVITIES OF THE PROSECUTOR'S OFFICE OF THE AUSTRO-
HUNGARIAN EMPIRE ON THE TERRITORIES OF THE KINGDOM OF
THE GALICIA IN 1867-1939 YEARS WITH THE ACCENT ON THE
DIRECTORY OF THE EMPLOYMENT POLICY**

***Abstract.** The regulatory framework of the Austro-Hungarian Prosecutor's Office has been analyzed. The emphasis is placed on the personnel direction of the*

prosecutor's office. The peculiarities of laws and their realization on the territory of Eastern Galicia are investigated. The works of contemporary lawyers are considered in order to study the practical implementation of the acts. The emphasis was placed on borrowing the experience of the Austrian Empire in issuing laws for the best possible implementation of the personnel policy in the prosecutor's offices. The main bulletins with the publication of newly-adopted acts are specified. The brief description of further practical implementation of the instructions is provided. For the first time among the domestic scientists, the legislative consolidation of the activity of military prosecutors was highlighted.

Keywords: Austro-Hungarian Prosecutor's Office, Eastern Galicia Public Prosecutor's Office, Normative Act, Austro-Hungarian Legislative Basis

Постановка проблеми. У зв'язку з активним приведенням сучасного українського законодавства до норм європейських юридичних стандартів актуальності набуває чіткий моніторинг законності діяльності правоохоронних органів держави, зокрема прокуратури. При цьому, варто звернути увагу на історичний досвід формування та прийняття законодавчої бази, якою регулювалось функціональне навантаження, система і структура прокуратури, права та обов'язки всіх категорій працівників органу тощо. Оскільки, територія частини Західної України тривалий час входили до складу Австрійської імперії, тут діяли австрійські державні нормативно-правові акти. Саме аналізу позитивного та негативного досвіду практичного застосування тогочасних законів буде присвячена наша робота.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вагомий внесок у дослідження законодавчої бази Австро-Угорщини було зроблено як зарубіжними, так і вітчизняними правниками. Зазвичай, правове забезпечення діяльності органів прокуратури аналізувалось через призму кримінального та кримінально-процесуального галузей права. Система, структура, напрями діяльності прокуратури часто висвітлювались в коментарях до профільних кодексів. Тодішні юристи-науковці в своїх працях детально описували процес прийняття того чи іншого кодексу, акцентуючи увагу на врахування практичної сторони діяльності при прийнятті актів. Саме на Закони та Розпорядження, що приймались монархом, є найбільш детально дослідженні. Патенти, листи, розпорядження, положення, декрети, укази та поставки, прийняті профільними міністерствами та безпосередньо керівниками прокуратур, тогочасними вченими досліджувались менше. Вивченням історії функціонування інституту прокуратури та Австро-Угорщині без врахування особливостей діяльності органу займались тогочасні зарубіжні вчені: Розенблат, Штуммер, Кжимуський, Острожинський, Стебельсткий, Хербст, Хіє, Міттербахер, Ульманн, Фрідман, Лісцт, Малковський, Мадейський, Міхалський, Яворський, Стражинський, Лустканде, Золгер, Ростворовський, Самолєвіч, Глязер, Вініаз, Шорр, Крижовський, Вах та інші. Окремі аспекти утворення та повноваження органів прокуратури у Галичині проаналізовано у працях українських науковців І. Й. Бойка, І. І. Когутича, О. В. Кондратюка,

В. С. Кульчицького, М. В. Никифорака, В. Т. Нора, А. А. Павлишина, Б. Й. Тищика, М. К. Якимчука, Н. Ю. Панича, О. І. Мікули, І. С. Монолатія, І. Ю. Настасяк. Дані праці зробили значний внесок у історичну загальну характеристику діяльності прокуратури Австро-Угорщини. Що стосується саме вивчення нормативних основ діяльності прокуратури, то найяскравішими тогочасними дослідниками були В. Оґріс, Е. Ульман та Є. Лохзінг. Однак напрям законодавчого забезпечення функціонування органів прокуратури Східної Галичини, а також особливості локальних актів залежно від коронного краю продовжують залишатися недостатньо вивченими.

Метою статті є ґрунтовне дослідження законодавчих основ діяльності, структури, системи організації органів прокуратури, та кожного з напрямків кадрової політики в прокуратурі, зокрема. Також врахування первинних праць тогочасних австрійських дослідників-правників.

Виклад основного матеріалу дослідження. Австрійське законодавство оприлюднювалось в спеціальних збірниках. З 1848 року аж до розпаду імперії (1918 рік) видавався “Вісник законів державних” (Reichsgesetzblatt) та “Вісник законів крайових” (Landesregierungsblatt) [1–6] Потрібно зазначити, що законодавство публікувалось десятками мов. Вісник крайових законів видався у кожній провінції (краї) тією мовою, якою розмовляла більшість її населення. Патент від 17 лютого 1863 р. підтвердив право видання крайових законів і розпоряджень, а Конституція 1869 р. — Вісника державних законів мовами населення провінцій [7, с. 117]. На теренах Східної Галичини акти державного та місцевого значення видавались польською та українською мовами. При цьому, паралельно міг вказуватись переклад на німецьку. Також видавались суддівські, адвокатські збірники нормативно-правових актів останньої актуальності з коментарями практикуючих юристів або судовими прецедентами. А от подібних збірників, виданих тогочасною прокуратурою, в архівах ми не зустрічали. Вперше детально визначав правовий статус органів прокуратури Кримінально-процесуальний кодекс від 1850 року. Він базувався на Основному законі, хоча в ній не було зазначено жодного слова про органи прокуратури, ні в розділі про виконавчу гілку влади, ні в розділі “Суди” [8, с. 557]. На території Східної Галичини посади прокурорів були вперше запроваджені на підставі законів про процес розслідувань зловживань пресою та проти зловживань преси. Ці акти були прийняті в 1849 році, тому саме цей рік можна вважати початком існування та діяльності прокуратури Галичини [9, с. 5].

Вказаними правовими актами була скасована імператорська постанова від 31 березня 1848 року та запроваджені посади державних прокурорів на більшості територій імперії. Законом від 10 липня 1850 р. функції прокуратури поділялися на два види: 1) “частково для безпосереднього правосуддя у цивільних та кримінальних справах”; 2) “частково для урядового керівництва юстицією і до поліпшення і правильного застосування законів взагалі” [10, с. 1183, 1364]. Як видно, другий вид функцій прокуратури виконував роль урядового засобу впливу на суд; формально

визначалося підпорядкування суду прокуратурі [11, с. 21]. 25 червня 1855 року міністерство юстиції Австрії прийняло Постанову “Про встановлення початку діяльності новоорганізованих Вищих крайових судів у м. Львові та м. Кракові, Вищих державних прокуратур при цих судах, а також початку діяльності судів першої інстанції та державних прокуратур при цих судах” [12, с. 53]. Вона вносила і підтримувала від імені держави обвинувачення у місцевих судах. Прокурори також здійснювали нагляд за діяльністю місць позбавлення волі та адвокатури. Також прокуратура виступала наглядовим органом щодо нотаріусів. Згідно ухвали від 25 липня 1871 р. Про запровадження нової устави для нотаріусів, § 17–19 та 158–163 передбачали положення про те, що прокуратура, а саме надпрокуратура здійснювала нагляд за законністю діяльності нотаріусів [13, с. 67].

Реформа 1873 р. внесла певні корективи в інститут прокуратури: прокурор при Верховному судовому і Касаційному трибуналі й надалі називався Генеральним прокурором, прокурорів при Вищих крайових судах почали називати старшими прокурорами, а при окружних судах — державними прокурорами. Обвинувачення в повітових судах підтримували заступники державних прокурорів. Компетенцію органів прокуратури визначав Закон від 31 грудня 1851 р. [14, с. 136], а структуру і порядок діяльності — Розпорядження міністра юстиції [15, с. 188]. Функціонально прокуратура здійснювала нагляд за діяльністю слідчих органів, організацією і перебігом судових процесів в окружних та повітових судах, вносила і підтримувала державне звинувачення у справах щодо антидержавної діяльності, убивств, грабежів, підпалів тощо, а з 1863 року здійснювала нагляд за дисциплінарними порушеннями судових чиновників, з 1865 р. — за діяльністю в’язниць [11, с. 22]. Державні прокуратури (Staatsanwaltschaften) очолювалися державними прокурорами (Staatsanwälte, Staatsprokuratoren). Ієрархічно державні прокуратури підпорядковувалися Вищим державним прокуратурам і були їм підзвітними [16, с. 281]. Щодо Генеральної прокуратури Австро-Угорщини, то вона була утворена в 1849 році [17, с. 55]. Зокрема, 14 червня 1849 року австрійський імператор ухвалив рішення про основи нового судочинства імперії [18, с. 221]. Генеральну прокуратуру Австрійської імперії було утворено при Верховному судовому та касаційному трибуналі. На чолі прокуратури стояв Генеральний прокурор (Generalprokurator). В 1850 році в Австрійській імперії діяв тимчасовий Кримінально-процесуальний кодекс, що визначав посади заступників генерального прокурора у штаті Генеральної прокуратури. Ще одним актом тимчасової дії був “Тимчасовий органічний закон про прокуратуру” від 10 липня 1850 року [19]. На жаль, Генеральна прокуратура діяла недовго і була за рішенням цісаря ліквідована в 1852 році. Відбулось це на підставі Указу Міністра юстиції на виконання рішення монарха. У 1873 році було видано новий Кримінально-процесуальний кодекс, який заново утворив інститут генеральної прокуратури [20].

Прийнявши новий кодекс, австрійський законодавець вирішив не змінювати акти регулювання різних напрямків діяльності прокуратури. Не

азнала змін і кадрова політика. Було залишено в силі попередні акти, якими регламентувався порядок призначення та звільнення інших службовців Генеральної прокуратури, їх права та обов'язки тощо [17, с. 56]. До структури Генеральної прокуратури входили заступники Генерального прокурора (генеральні адвокати). Їхня кількість визначалась Міністром юстиції згідно подання Генерального прокурора. Також до складу прокуратури входили канцелярські працівники, оперативні службовці та допоміжний персонал [21]. Щодо діяльності надпрокурорів, то їх компетенція, права, обов'язки регулювались Інструкцією для старших прокурорів, що затверджувалась рескриптом Міністра юстиції від 25 листопада 1873 року [22]. У 1873 році через гостру потребу впроваджувався інститут референдарів за контрактом при окружних судах для допомоги в діяльності підпрокурорам. Це закріплювалось на підставі Устава від 23 травня 1873 року № 119 [23, с. 24]. Австрійським законодавцем були утворені спеціалізовані суди: морські, торгівельні військові. Проте зі спеціалізованих прокуратур існували лише військові та фінансові [24, с. 144]. Військові прокуратури діяли на підставі Закону щодо меж діяльності військових судів від 20 травня 1869 року. Даний нормативно-правовий акт був прийнятий за згодою обох палат Парламенту [25]. Аналіз документа дає змогу зробити висновок про надзвичайну важливість та відповідальність посади військового прокурора. А також про те, якими рисами характеру та морально-етичними цінностями повинен був володіти військовий прокурор. Перед поданням кандидатури на посаду військового прокурора відбувалась перевірка не тільки фізичного, але й психічного здоров'я майбутнього захисника інтересів держави [26, с. 4].

У 1912 році приймається Закон від 5 липня про військовий устав карного процесу крайової оборони. Прокурор виступав при офіцерських судах, при військовій прокуратурі та при Генеральній військовій прокуратурі. Очільник мав одного або більше заступників з числа офіцерів для судової служби (п. 2.1). Його та його заступників призначав монарх або міністр оборони з числа офіцерів. Прокурори підпорядковувались безпосередньо міністру. Військовий прокурор вступав в процес лише після наказу приналежного командира. До його обов'язків входило: проводити кримінальне розслідування, брати участь у судовому процесі, вносити акт оскарження, вносити обвинувальний акт і заявляти клопотання в ході процесу [27, с. 935]. На відміну від аналогічного інституту в Російській імперії, де існувала посада військового слідчого, австрійська модель містила лише військового прокурора.

Щодо іншої спеціалізованої прокуратури — фінансової, то вона була утворена 21 грудня 1850 р. Розпорядженням міністра фінансів від 13 серпня 1851 року [28, с. 100]. Органи фінансової прокуратури розпочали діяльність з 1 червня 1852 року, а їхня компетенція і завдання визначалися розпорядженням міністра фінансів від 16 лютого 1855 року [29, с. 38]. До 1867 р. Галицька фінансова прокуратура (у Львові) діяла і на Буковині. Згодом окрема фінансова прокуратура була створена в Чернівцях. До

функцій фінансової прокуратури належав захист майнових інтересів держави, висунення звинувачень у судових спорах, що стосувалися державного майна. Вона виступала також у справах, що належали до сфери нафтової промисловості, гірничої справи, установ зв'язку, державних монополій, казенних маєтків, штрафів, що накладалися судами у спорах великих капіталістичних монополій (синдикатів, трестів) тощо [11, с. 23].

Діяльність Галицької фінансової прокуратури ґрунтувалась на службовій інструкції, виданій на підставі Найвищої постанови з дня 8 березня 1898 року розпорядженням Міністерства з дня 9 березня 1898 ДЗ.У.П. № 41

Загалом, функціонування прокуратури ґрунтувалось на наступних нормативно-правових актах (*надаємо назву документа безпосередньо іноземною мовою задля уникнення некоректності перекладу — Авт.*): Rozporządzenie Rządu krajowego z dnia 3 czerwca 1851 r., wydane do wszystkich urzędów obwodowych (za równoczesnem zawiadomieniem prokuratorii skarbu i komisji gubernialnej w Krakowie), którem orzeczono, jako obowiązek prokuratorii skarbowej zastępowania gmin niegdy poddańczych w odbieraniu kapita- łów gminnych jakiegokolwiek miana tymczasowie i nadal istnieje) (Powszechny Dziennik Praw Krajowych i Rządowych dla Kraju Koronnego Galicyi i Lodomeryi wraz z Księstwami Oświęcimskiem i Zatorskiem tudzież z Wielkim Księstwem Krakowskiem, 1851, cz. XXVII, nr 207, s. 698–699.; Rozporządzenie ministerstwa finansów z dnia 13 sierpnia 1851 r., dotyczące zaprowadzenia prokurator finansowych; Prowizoryczna instrukcja służbowa dla c.k. prokuratorij skarbowych Cesarstwa Austriackiego, z dnia 10 lutego 1855 r.; Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 16 lutego 1855 r., obowiązujące we wszystkich krajach koronnych, z wyjątkiem Królestwa Lombardzko-Weneckiego, mocą którego wydana zostaje prowizoryczna instrukcja służbowa dla prokuratorij skarbowych; Erlass des Finanzministeriums vom 13. October 1861, in betreff der wiedererrichtung der finanzprocuratur-Abteilung in Czernowitz; Kundmachung des Finanzministeriums vom 8. December 1867, über die errichtung selbständiger finanzprocuraturen in Linz, Salzburg, Klagenfurt, Laibach, Triestr und Czernowitz und die ausstellung einer expositur der galizischen Finanzprocuratur in Krakau; Rozporządzenie ministerstwa skarbu z d. 6 września 1871 r., którem postanowienie §. 4 przepisu o egzaminach wyższych urzędników conceptowych przy prokuratorjach skarbowych wyjmuje się z mocy obowiązującej (Dz.U.P. 1871, z. XL, nr. 8, s. 292.; Rozporządzenie ministerstwa skarbu, z dnia 26 października 1872 r., którem postanowienie § 2 przepisu o egzaminach do wyższej służby conceptowej przy prokuratorjach skarbowych wyjmuje się z mocy obowiązującej Dz.U.P. 1872, z. LV, nr 153, s. 549; Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 9 marca 1898 r., tyczące się instrukcyi służbowej dla c.k. prokuratorji skarbowych Dz.U.P. 1898, cz. XII, nr 41, s. 47–58; Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10 grudnia 1898 r., tyczące się egzaminu praktycznego do służby conceptowej w prokuratorjach skarbowych Dz.U.P. 1898, cz. LXXVI, nr 220, s. 451–454.

У березні 1898 р. видана нова Інструкція для фінансової прокуратури. По суті, це було дещо поліпшене й доповнене видання Інструкції 1855 р.

Службові завдання фінансової прокуратури, за визначенням цієї Інструкції, стосувалися, насамперед, суто адвокатської діяльності у сфері винятково майнових прав держави та суб'єктів права, що до неї прирівнювалися. Функції прокуратури, щоправда, були окреслені виразніше: представництво у суді і в адміністративному процесі; надання правових консультацій; участь у вирішенні судових справ. Загалом Інструкція 1898 р. зобов'язувала фінансову прокуратуру не просто до участі в державному управлінні при представництві майнових інтересів держави та інших суб'єктів права, а й до захисту громадських інтересів перед владою [30, с. 113]. Законодавець вживав при законодавчому регулюванні правового статусу їх структурних підрозділів два поняття: експозитура (Expositur) та відділ (Abteilung), вкладаючи у дані поняття водночас одне і те ж саме значення — відділ фінансової прокуратури на відповідній території. Підтвердженням цього є одночасне використання обох понять у тимчасовій службовій інструкції для органів прокуратури від 16 лютого 1855 року, параграф 11 якої має назву “Abteilungen der Finanzprokurator (Exposituren)” — “Відділи фінансової прокуратури (Експозитури)” [31, с. 309]. Було збережено таке застосування термінології також у новій службовій інструкції для фінансових прокуратур від 09 березня 1898 року.

Що стосується кадрових питань, то в 1913 році спостерігався дефіцит кадрів в органах. Про це свідчить Розпорядження міністра судівництва від 6 квітня 1910 р. Воно стосувалось скорочення судової підготовчої служби до 2х років. До дисциплінарної відповідальності притягувались і судді, і працівники прокуратури на основі Закону про дисциплінарне провадження суддівських працівників від 21 травня 1868 р. [32]. У кадровій політиці прокуратури діяло Розпорядження Міністерства юстиції 10 лютого 1876 року № 1639 щодо відшкодування витрат на самокаліцтво. Ним регулювались деякі положення щодо виплати лікарняних та медичного обслуговування працівників [33, с. 8]. Рескрипт Міністра юстиції від 1879 р. регулював службові надбавки (додатки). В судовій системі Австро-Угорщини проводились курси для підготовки працівників канцелярії суду. Аналогічні курси мали можливість пройти і претенденти на посади в секретаріаті прокуратур місцевого рівня — Розпорядження міністра юстиції від 18 липня 1897 р. № 170 [34].

Висновок. Вивчення та аналіз нормативно-правової бази, якою унормовувалась система, напрями роботи органів прокуратури в Австро-Угорщині є цікавим зі сторони врахування пройдешого історичного досвіду іноземної держави. Саме завдяки аналізу тогочасних актів ми маємо змогу запозичити для себе позитивні моменти та врахувати помилки. Австрійські закони на землях сучасної Східної Галичини пройшли перевірку часом та практикою. Вважаємо, що існує нагальна потреба в нових наукових пошуках на цьому напрямку. Адже, як неодноразово нами зазначалось, удосконалення не тільки кадрового напрямку діяльності в українській прокуратурі, але й всього функціонування, потребує адаптації до європейських стандартів. Звернення уваги на історичний досвід діяльності

державних установ на українських теренах може стати одним із ключових аспектів успішного проведення та реалізації державної політики у сфері кадрового забезпечення.

Література:

1. Вістник законів і розпоряджень краєвих для королівства Галичини і Володимирії враз з Великим Князівством Краківським. Річник 1908. — Львів : З друкарні В. Лозіньского під зарядом Й. Недопада, 1908. — 372 с.
2. Вістник законів і розпоряджень краєвих для королівства Галичини і Володимирії враз з Великим Князівством Краківським. Річник 1909. — Львів : З друкарні В. Лозіньского під зарядом Й. Недопада, 1909. — 413 с.
3. Вістник законів і розпоряджень краєвих для королівства Галичини і Володимирії з Великим Княжеством Краківським. Рік 1895. — Львів : З печаті В. Лозіньского, 1895. — 264 с.
4. Вістник законів і розпоряджень краєвих для королівства Галичини і Володимирії враз з Великим Княжеством Краківським. Річник 1897. — Львів : З печаті В. Лозіньского, 1897. — 313 с.
5. Вістник законів і розпоряджень краєвих для королівства Галиції і Володимирії сь Великим Княжеством Краковскимь. Рок 1874. — Львов : Зь друкарнь О. Рогоша, 1874. — 208 с.
6. *Dzennik Ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem. Rocznik 1875.* — Lwow : Z drukarni O. Rogosza we Lwowie, 1875. — 208 s.
7. Петрів Р. Східна Галичина у складі Австрійської імперії (історико-правовий аспект) / Петрів Р. — Івано-Франківськ : Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника, 2009. — 255 с.
8. Ogris W. *Die Rechtsentwicklung in Cisleithanien 1848–1918. Die Habsburgermonarchie 1848–1918. Band II. — Verwaltung und Rechtswesen Wien, 1975. — S. 538–662.*
9. Кульчицький В. С. Конспект лекцій з курсу “Історія держави і права УРСР” для студентів юридичного факультету університету — “Державний лад і право в Галичині (в другій половині XIX — на початку XX ст.)”. — Львів : Львівський ордену Леніна державний університет імені Івана Франка, 1965. — 65 с
10. *Allgemeines Reichs-Gesetz und Regeierungsblatt für das Kaisertum Österreich. II Teil. Jahrgang, 1950. S. 1183, 1364*
11. Кондратюк О. В. До питання утворення і місця органів прокуратури Галичини в судовій системі Австро-Угорщини. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. — 2011. — Випуск 4. — С. 20–24.
12. Панич Н. Ю. Становлення та розвиток інституту прокуратури в Галичині у складі Австрії і Австро-Угорщини (1849-1918 pp.) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01; Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. — Л., 2008. — 240 с.
13. Вістник законів державних для королівства и краив в державной думу заступлених. Рочник 1871. Відень : Тискомь цісарсько-королевської надворной и статской печати, 1871. — 452 с.

14. Reichs-Gesets-Blatt für das Kaisertum Oesterreich. — Jahrgang. — 1854. — № 201. S. 201.
15. Reichs-Gesets-Blatt für das Kaisertum Oesterreich. — Jahrgang. — 1851. — № 188. — S. 241.
16. Ullmann E. Lehrbuch des österreichischen Strafprozessrechts. Innsbruck : Verlag der Wagner'schen Universitätsbuchhandlung, 1882. 895 S
17. Панич Н. До питання про Генеральну прокуратур Австро-Угорщини 1867–1918 рр. // Університетські наукові записки. — 2008. — № 4. — С. 54–57.
18. Allgemeines Reichs Gesetz und Regierungsblatt für das Kaisertum Österreich. Jahrgang 1849. Wien, K.-k. Hof und Staatsdruckerei. N 161, 1849. — S. 343.
19. Allgemeines Reichs-Gesetz-und Regierungsblatt für das Kaisertum Österreich. Jahrgang 1850. — Wien. K.k. Hof und Staatsdruckerei, 1850. S. 1178.
20. Ustawa o postępowaniu karnym wraz z ustawą zaprowadzającą z dnia 23 maja 1873 r. (Austriacki Dziennik Ustaw Państwa [dalej jako: Austr. Dz.U.P.], z 1873 r., poz. 119). 18 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1873 r. zawierające przepisy wykonawcze do ustawy o postępowaniu karnym (Austr. Dz.U.P. z 1873 r., poz. 152)
21. ЦДІА України у Львівській області. Фонд 156, опис 1, справа 952.
22. Reskrypt Ministra Sprawiedliwości pro ogólnu instrukcję dla prokuratorów starszych z dnia 25 listopada 1873 r. (nr 14956).
23. Вістник законів державних для королевства и краивъ в державной дум заступлених. Рочникъ 1873. Відень : Тиском цисарско-королевской надворной печать, 1873. — 416 с.
24. Lohsing E. Österreichisches Strafprozessrecht in systematischer Darstellung. Graz und Wien : Verlag von Ulr. Moser's Buchhandlung, k. u. k. Buchhändler, 1912. — 808 s.
25. Вістник законів державних для королевства и краивъ в державной дум заступлених. Рочникъ 1869. Відень : Тиском цисарско-королевской надворной печать, 1869. — 341 с.
26. ЦДІА України у Львівській області. Фонд № 458. Опис № 1. Справа № 55.
27. Вістник законів державних для королівств та країв заступлених в раді державній. Річник 1912. Відень : Із цисарсько-королівської надворної та державної печаті, 1912. — 1292 с.
28. Verordnungs Blatt für d.Lienstbereich des Finanz-Ministeriums. 1855. — № 13. — S. 105.
29. Szematyzm królestwa Galicji i Lodomerii z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na rok 1914. Lwów, 1914. — S. 309.
30. Никифорак М. Фінансова прокуратура Буковини у 1867–1918 рр. / Никифорак М. // Право України. — 2001. — №1. — С. 133.
31. Womit eine provisorische Dienstinstruktion für die Finanzprokuraturen kundemacht wird : Erlass des Finanzministeriums vom 16. Februar 1855 № 34. // Reichs-Gesetz-Blatt für das Kaisertum Österreich. — 1855. — XI. Stück. — S. 301, 318.
32. Ustawa o traktowaniu dyscyplinarnym urzędników sędziowskich z dnia 21 maja 1868

33. ДА Львівської області фонд 150, опис 1, справа 1684, стор. 8.
34. ЦДІА України у Львівській області. Фонд. № 458. Опис № 1. Справа № 55.

References:

1. Vistnyk zakoniv i rozporiadzhen' kraievkykh dlia korolivstva Halychyny i Volodymyryi vraz z Velykym Kniazivstvom Krakivs'kym. Richnyk 1908. — L'viv : Z drukarni V. Lozin'skoho pid zariadom J. Niedopada, 1908. — 372 s.
2. Vistnyk zakoniv i rozporiadzhen' kraievkykh dlia korolivstva Halychyny i Volodymyryi vraz z Velykym Kniazivstvom Krakivs'kym. Richnyk 1909. — L'viv : Z drukarni V. Lozin'skoho pid zariadom J. Niedopada, 1909. — 413 s.
3. Vistnyk zakoniv i rozporiadzhen' kraievkykh dlia korolivstva Halychyny i Volodymyryi z Velykym Kniazhestvom Krakivs'kym. Rik 1895. — L'viv : Z pechati V. Lozin'skoho, 1895. — 264 s.
4. Vistnyk zakoniv i rozporiadzhen' kraievkykh dlia korolivstva Halychyny i Volodymyryi vraz z Velykym Kniazhestvom Krakivs'kym. Richnyk 1897. — L'viv : Z pechatni V. Lozin'skoho. 313 s.
5. Vistnyk zakonov' i rozporiadzhen' kraievkykh dlia korolivstva Halytsii i Volodymyryi s' Velykym Kniazhestvom' Krakovskym'. Rok 1874. — L'vov : Z' drukarn' O. Rohosha, 1874. — 208 s.
6. Dzennik Ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem. Rocznik 1875. — Lwow : Z drukarini O. Rogosza we Lwowie, 1875. — 208 s.
7. Petriv R. Skhidna Halychyna u skladi Avstrijs'koi imperii (istoryko-pravovyj aspekt) / Petriv R. — Ivano-Frankivs'k : Prykarpats'kyj natsional'nyj universytet im. V. Stefanyka, 2009. — 255 s.
8. Ogris W. Die Rechtsentwicklung in Cisleithanien 1848–1918. Die Habsburgermonarchie 1848–1918. Band II. — Verwaltung und Rechtswesen Wien, 1975. — S. 538–662.
9. Kul'chyts'kyj V. S. Konspekt leksij z kursu “Istoriia derzhavy i prava URSSR” dlia studentiv iurydychnoho fakul'tetu universytetu — “Derzhavnyj lad i pravo v Halychyni (v druhij polovyni XIX — na pochatku XX st.)”. — L'viv : L'vivs'kyj ordena Lenina derzhavnyj universytet imeni Ivana Franka, 1965. — 65 s
10. Allgemeines Reichs-Gesetz und Regeierungsblatt für das Kaisertum Österreich. II Teil. Jahrgang, 1950. S. 1183, 1364
11. Kondratiuk O. V. Do pytannia utvorennia i mistsia orhaniv prokuratury Halychyny v sudovij systemi Avstro-Uhorschyny. Naukovyj visnyk L'vivs'koho derzhavnogo universytetu vnutrishnikh sprav. — 2011. — Vypusk 4. — S. 20–24.
12. Panych N. Yu. Stanovlennia ta rozvytok instytutu prokuratury v Halychyni u skladi Avstrii i Avstro-Uhorschyny (1849-1918 rr.) : dys. ... kand. iuryd. nauk : 12.00.01; L'viv. nats. un-t im. I. Franka. — L., 2008. — 240 s.
13. Vistnyk zakonov derzhavnykh dlia korolevstva y krayv v derzhavnoj dumu zastuplenykh. Rochnyk 1871. Viden' : Tyskom' tsisars'ko-korolevs'koj nadvornoj y statskoj pechaty, 1871. — 452 s.

14. Reichs-Gesets-Blatt für das Kaisertum Oesterreich. — Jahrgang. — 1854. — № 201. S. 201.
15. Reichs-Gesets-Blatt für das Kaisertum Oesterreich. — Jahrgang. — 1851. — № 188. — S. 241.
16. Ullmann E. Lehrbuch des österreichischen Strafprozessrechts. Innsbruck : Verlag der Wagner'schen Universitätsbuchhandlung, 1882. 895 S
17. Panych N. Do pytannia pro Heneral'nu prokuratur Avstro-Uhorschyny 1867–1918 rr. // Universytets'ki naukovi zapysky. — 2008. — № 4. — S. 54–57.
18. Allgemeines Reichs Gesetz und Regierungsblatt für das Kaisertum Österreich. Jahrgang 1849. Wien, K.-k. Hof und Staatsdruckerei. N 161, 1849. — S. 343.
19. Allgemeines Reichs-Gesetz-und Regierungsblatt für das Kaisertum Österreich. Jahrgang 1850. — Wien. K.k. Hof und Staatsdruckerei, 1850. S. 1178.
20. Ustawa o postępowaniu karnym wraz z ustawą zaprowadzającą z dnia 23 maja 1873 r. (Austriacki Dziennik Ustaw Państwa [dalej jako: Austr. Dz.U.P.], z 1873 r., poz. 119). 18 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1873 r. zawierające przepisy wykonawcze do ustawy o postępowaniu karnym (Austr. Dz.U.P. z 1873 r., poz. 152)
21. TsDIA Ukrainy u L'vivs'kij oblasti. Fond 156, opys 1, sprava 952.
22. Reskrypt Ministra Sprawiedliwości pro ogólnu instrukcju dla prokuratorów starszych z dnia 25 listopada 1873 r. (nr 14956).
23. Vistnyk zakonov' derzhavnykh dlia korolevstva' y krayv' v derzhavnoj dum zastuplenykh. Rochnyk' 1873. Viden' : Tyskom tsysarsko-korolevskoj nadvornoj pechat', 1873. — 416 s.
24. Lohsing E. Österreichisches Strafprozessrecht in systematischer Darstellung. Graz und Wien : Verlag von Ulr. Moser's Buchhandlung, k. u. k. Buchhändler, 1912. — 808 s.
25. Vistnyk zakonov' derzhavnykh dlia korolevstva' y krayv' v derzhavnoj dum zastuplenykh. Rochnyk' 1869. Viden' : Tyskom tsysarsko-korolevskoj nadvornoj pechat', 1869. — 341 s.
26. TsDIA Ukrainy u L'vivs'kij oblasti. Fond № 458. Opys № 1. Sprava № 55.
27. Visnyk zakoniv derzhavnykh dlia korolivstv ta kraiv zastuplenykh v radi derzhavnij. Richnyk 1912. Viden' : Iz tsisars'ko-korolivs'koi nadvornoj ta derzhavnoj pechati, 1912. — 1292 s.
28. Verordnungs Blatt für d.Lienstbereich des Finanz-Ministeriums. 1855. — № 13. — S. 105.
29. Szematyzm królestwa Galicji i Lodomerii z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na rok 1914. Lwów, 1914. — S. 309.
30. Nykyforak M. Finansova prokuratura Bukovyny u 1867–1918 pp. / Nykyforak M. // Pravo Ukrainy. — 2001. — №1. — S. 133.
31. Womit eine provisorische Dienstinstruktion für die Finanzprokuraturen kundemacht wird : Erlass des Finanzministeriums vom 16. Februar 1855 № 34. // Reichs-Gesetz-Blatt für das Kaisertum Österreich. — 1855. — XI. Stück. — S. 301, 318.

32. Ustawa o traktowaniu dyscyplinarnym urzędników sędziowskich z dnia 21 maja 1868
33. DA L'vivs'koi oblasti fond 150, opys 1, sprava 1684, stor. 8.
34. TsDIA Ukrainy u L'vivs'kij oblasti. Fond. № 458. Opys № 1. Sprava № 55.